

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 222.792 van 11 maart 2013
in de zaak A. 201.530/IX-7378**

In zake : Angelo DECEUNINCK
 wonend te 8760 Meulebeke
 Stijn Streuvelsstraat 2A
 waar woonplaats wordt gekozen

tegen :

de LOKALE POLITIEZONE MIDOW
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Ivan Lietaer
kantoor houdend te 8500 Kortrijk
President Rooseveltplein 1
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingediend op 25 augustus 2011, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van 27 juni 2011 van het politiecollege van de lokale politiezone Dentergem/Ingelmunster/Meulebeke/Oostrozebeke/Wielsbeke (afgekort: MIDOW) waarbij Angelo Deceuninck structureel wordt getransfereerd naar het arrondissementeel informatiekruispunt te Kortrijk.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Geert De Bleeckere heeft een verslag opgesteld.

De verzoeker heeft een laatste memorie ingediend. De verwerende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 25 februari 2013.

Kamervoorzitter André Vandendriessche heeft verslag uitgebracht.

De verzoeker, en advocaat Ivan Lietaer, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Geert De Bleekere heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Bij arrest nr. 213.924 van 16 juni 2011 vernietigt de Raad van State de beslissing van 18 november 2008 van het politiecollege van de zone MIDOW waarbij de verzoeker structureel gedetacheerd wordt naar het arrondissementeel informatiekruispunt (AIK) te Kortrijk. Gesteld wordt dat de overplaatsing van de verzoeker steunt op de vaststelling dat zijn strafrechtelijke vrijspraak voor aanranding van de eerbaarheid en belaging niet betekent dat er zich geen ongewenste sexuele gedragingen hebben voorgedaan, maar dat de verwerende partij daarvan geen bewijs levert -daarover zelfs geen onderzoek gevoerd heeft- en dat, door niet aannemelijk te maken dat de verzoeker, los van aanranding van de eerbaarheid en de belaging, onbetamelijk sexueel gedrag heeft

vertoond, de verwerende partij het gezag van gewijsde van de uitspraak op strafgebied miskend heeft.

3.2. Op 23 juni 2011 redigeert de korpschef van de politiezone een nota voor het politiecollege. Daarin wijst hij erop dat volgens het arrondissementeel protocolakkoord van januari 2004 op het AIK te Kortrijk nog 1,4 FTE openstaat voor een personeelslid van de lokale politie en stelt hij voor dat, met het oog op de “verdere goede werking van de dienst van het AIK te Kortrijk”, de verzoeker “vanaf 28/06/2011 voor onbepaalde duur structureel gedetacheerd wordt naar het AIK te Kortrijk”.

3.3. Eveneens op 23 juni 2011 wordt de verzoeker door de voorzitter van het politiecollege opgeroepen om gehoord te worden “omtrent het vernietigingsarrest”. Er wordt hem medegedeeld dat het politiecollege zich voorneemt hem te detacheren naar het AIK vanaf 28 juni 2011. In afwachting van de beslissing wordt hij op rust geplaatst.

3.4. Op 27 juni 2011 wordt de verzoeker gehoord en treft het politiecollege de thans bestreden beslissing. De notulen van de vergadering vermelden het volgende:

“HET POLITIECOLLEGE,

Gelet op de wet van 07 december 1998 tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst, gestructureerd op twee niveaus, zoals tot op heden gewijzigd (WGP); inzonderheid artikel 96;

Gelet op het koninklijk besluit van 26 maart 2005 tot regeling van de structurele detacheringen van personeelsleden van de politiediensten en van soortgelijke toestanden;

Gelet op het advies van de korpschef betreffende de detachering van hoofdinspecteur Angelo Deceuninck naar het AIK te Kortrijk;

Overwegende dat in het arrondissementeel protocolakkoord van 12 januari 2004 is voorzien dat per effectieve inzet van 4 FTE van de federate politie op het AIK de lokale politie effectief 1 FTE zal inzetten en dit naast de officier-vertegenwoordiger van de lokale politie op het AIK;

Overwegende dat het diensthoofd AIK Kortrijk in zijn nota AIKJD/2011/138 van 11 januari 2011 stelt dat de invulling op het AIK door de lokale politie slechts 2,6 FTE bedraagt daar waar volgens het protocolakkoord 4 FTE zouden moeten aanwezig zijn;

Overwegende dat deze inzet op datum van 27 juni 2011 teruggebracht is naar 1,6 FTE van de lokale politie;

Overwegende dat artikel 96 WGP voorziet dat leden van de lokale politie worden gedetacheerd in de diensten van de federale politie belast met steun aan de lokale politie;

Overwegende dat het koninklijk besluit van 26 maart 2005 in artikel 21§1,5° de detacheringen naar het AIK gelijkstelt met structurele detacheringen en verder de statutaire en geldelijke gevolgen van dergelijke detacheringen gelijkstelt;

Overwegende dat volgens het arrondissementeel protocolakkoord van 12 januari 2004 op heden nog 2,4 FTE voor een personeelslid afkomstig van de lokale politie op het AIK Kortrijk niet is ingevuld;

Overwegende dat het aan het politiecollege toekomt om na advies van de korpschef te beslissen over detacheringen naar het AIK (soortgelijke toestand);

Overwegende dat alle bijkomende kosten verbonden aan deze structurele detachering zoals verplaatsingskosten van en naar het werk en maaltijdkosten krachtens het koninklijk besluit van 26 maart 2005;

Overwegende dat het huidige detacheringsbesluit gericht is op de verdere goede werking van de dienst van het AIK te Kortrijk;

BESLUIT:

Enig artikel: Het politiecollege beslist, op advies van de korpschef, om hoofdinspecteur Angelo Deceuninck overeenkomstig de vigerende wetgeving vanaf 28 juni 2011 voor onbepaalde duur structureel te detacheren naar het AIK Kortrijk.”

3.5. Onmiddellijk na het verhoor krijgt de verzoeker kennis van het besluit; er wordt hem medegedeeld:

“Onderwerp: Betekening structurele detachering

1. Wettelijke en reglementaire bepalingen

1.1 Art. 96 en 96bis Wet op de geïntegreerde politie

1.2 Koninklijk Besluit dd. 26/03/2005 tot regeling van de structurele detacheringen van personeelsleden van de politiediensten en van soortgelijke toestanden

2. Uiteenzetting van de feiten, omstandigheden en gevolgen

2.1 Art. 96 van de Wet op de geïntegreerde politie voorziet dat leden van de lokale politie worden gedetacheerd in de diensten van de federale politie belast met de steun aan de lokale politie zoals o.m. het CIC en AIK.

2.2 Art. 21 § 1 5° van het Koninklijk Besluit van 26/03/2005 stelt de detacheringen naar het AIK gelijk met structurele detacheringen en regelt verder de statutaire en geldelijke gevolgen van dergelijke detacheringen.

2.3 In het arrondissementeel protocolakkoord ondertekend door de Provinciegouverneur, de Procureur des Konings, de Gerechtelijk directeur, de Directeur coördinator en de korpschefs van het arrondissement dd. 12/01/2004 is voorzien in art. 3 dat per effectieve inzet van 4 FTE van de Federale Politie op het AIK de Lokale Politie effectief 1 FTE zal inzetten en dit naast de officier-vertegenwoordiger van de Lokale Politie op het AIK.

2.4 Het diensthoofd AIK Kortrijk stelt in zijn nota AIK/D/2011/138 dd. 11/01/2011 dat op het ogenblik van de redactie van zijn nota de invulling op het AIK door de Lokale Politie slechts 2,6 FTE bedraagt daar waar volgens bovenvermeld protocolakkoord 4 FTE zouden moeten aanwezig zijn. Op datum van heden, 27/06/2011, bedraagt de inzet van de lokale politie slechts 1,6 FTE.

3. Motivering van de structurele detachering

Overwegende dat art. 96 van de Wet op de geïntegreerde politie voorziet dat leden van de lokale politie worden gedetacheerd in de diensten van de federale politie belast met de steun aan de lokale politie;

Overwegende dat het Koninklijk Besluit van 26/03/2005 in zijn art. 21 § 1 5° de detacheringen naar het AIK gelijkstelt met structurele detacheringen en verder de statutaire en geldelijke gevolgen van dergelijke detacheringen regelt;

Overwegende dat volgens het arrondissementeel protocolakkoord van januari 2004 op heden nog 2,4 FTE voor een personeelslid afkomstig van de lokale politie op het AIK te Kortrijk niet ingevuld is;

Overwegende dat het aan het politiecollege toekomt om na advies van de korpschef te beslissen over structurele detacheringen;

Overwegende dat alle bijkomende kosten verbonden aan deze structurele detachering zoals verplaatsingskosten van en naar het werk en maaltijdkosten krachtens het Koninklijk Besluit vermeld in ref. 1.4 vergoed worden;

Aangezien de huidige detacheringsbeslissing gericht is op de verdere goede werking van de diensten van het AIK te Kortrijk;

4. Beslissing

Om bovenvermelde redenen beslist het politiecollege, op advies van de korpschef, overeenkomstig de wetgeving in referte 1 en 2 om u vanaf 28/06/2011 voor onbepaalde duur structureel te detacheren naar het arrondissementeel informatiekruispunt (AIK) te Kortrijk.

5. Hoorzitting

U werd door het politiecollege dienaangaande in uw eventuele opmerkingen gehoord op 27/06/2011.”

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

4. Volgens de verzoeker heeft de verwerende partij machtsafwendingsmaatregelen gepleegd door hem op verkapte wijze een tuchtmaatregel op te leggen. Hij leidt dat af uit volgende gegevens: Onmiddellijk na de kennisgeving van het arrest waarbij zijn eerdere detachering werd vernietigd, is hem medegedeeld dat hij gehoord zou worden en dat hij opnieuw naar het AIK gedetacheerd zou worden. Aldus heeft de verwerende partij de schijn gewekt dat het om een geheel nieuwe beslissing gaat die geen verband vertoont met het arrest, maar zij heeft haar motieven verborgen gehouden: zij had reeds geruime tijd de bedoeling om hem te detacheren en wou hem daarmee haar “afkeuring en misnoegen” laten voelen. Dit blijkt uit de nota van 23 juni 2011, uit het feit dat hij op 24 en 27 juni 2011 buiten de dienst gehouden werd en uit een verklaring van twee collega's dat zij vernomen hadden dat de verzoeker in geval van een vernietigingsarrest, onmiddellijk opnieuw gedetacheerd zou worden.

5. De verwerende partij antwoordt dat zij een kopie van het vernietigingsarrest gevoegd heeft bij de uitnodiging voor het verhoor en dat zij vervolgens, op grond van haar discretionaire bevoegdheid, geoordeeld heeft dat de verzoeker moest gedetacheerd worden in het belang van de goede werking van het

AIK. De verzoeker brengt geen overeenstemmende gegevens aan die het besluit toelaten dat het politiecollege zijn bevoegdheid gebruikt heeft voor een particulier belang of voor een algemeen belang dat niet door de wetgever bedoeld was. Uit de verslagen van de coördinatievergaderingen blijkt dat de bemanning van het AIK moest verzekerd worden. En noch het voornemen van detachering van 23 juni 2011, noch de verklaringen van personeelsleden -die overigens formeel betwist worden-, noch de verwijzing naar het vernietigingsarrest, tonen het bestaan van machtsafwending aan.

6. De verzoeker repliceert dat uit de onderlinge samenhang van de handelingen die de verwerende partij gesteld heeft blijkt dat zij de bedoeling had hem, zonder haar motieven te veruitwendigen, uit de dienst te verwijderen en hem zonder tuchtprocedure een ordemaatregel op te leggen. Uit de verslagen van de coördinatievergaderingen -de eerste gehouden onmiddellijk na het vernietigingsarrest- blijkt dat het personeelstekort in het AIK nog altijd blijft bestaan en dat er toch geen andere personeelsleden gedetacheerd worden. Zijn detachering is ook niet in het belang van de eigen dienst, aangezien er drie inspecteurs-interventie worden aangeworven. Ten slotte vraagt de verzoeker zich ook af waarom de verklaringen waarop hij alludeert niet bewijskrachtig kunnen zijn.

Beoordeling

7. Tot het bestaan van machtsafwending -een bijzonder en subsidiair rechtsmiddel waarover de Algemene Vergadering moet oordelen- kan hoe dan ook slechts besloten worden wanneer de Raad van State over voldoende met elkaar overeenstemmende gegevens beschikt die aantonen dat het bestuur de bevoegdheid die de wet hem toekent bewust gebruikt heeft voor een ander doel en alleen voor dat doel. In dit geval zou dan moeten blijken dat de verwerende partij haar bevoegdheid om de verzoeker voor een bepaalde dienst aan te wijzen, heeft gebruikt enkel en alleen om hem te straffen voor een schuldige gedraging. Het komt aan de verzoeker toe die gegevens aan te brengen.

Aangenomen zelfs dat het bestuur de verzoeker persoonlijk wou treffen, dan blijkt toch ook dat de bestreden beslissing zonder twijfel een oplossing biedt voor het personeelstekort binnen het AIK waaraan de verwerende partij een oplossing moest geven. En zou aangenomen kunnen worden dat het bestuur de verzoeker tot elke prijs buiten de dienst in de zone wenste te houden, dan levert dit nog het bewijs niet dat het hem een tuchtstraf wilde opleggen.

8. Er is geen reden om de bijzondere procedure van machtsafwending op te starten.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

9. De verzoeker voert de schending aan van de hoorplicht en van de rechten van de verdediging. Hij betoogt dat hij op 27 juni 2011 gehoord werd, maar dat hij de kans niet heeft gekregen om daar op nuttige wijze zijn standpunt te laten kennen, aangezien hij onmiddellijk na het verhoor kennis gekregen heeft van de bestreden maatregel -waaruit blijkt dat de intentie om hem te detacheren reeds vooraf vast stond-, terwijl er ook geen sprake was van enige hoogdringendheid.

10. De verwerende partij antwoordt dat de hoorplicht niet van toepassing is, aangezien de bestreden beslissing een maatregel is die ingegeven is door de goede werking van de dienst. Maar in ieder geval is aan de hoorplicht voldaan: dat de beslissing nog de dag van de hoorzitting genomen is, toont het tegendeel niet aan -na de hoorzitting heeft het politiecollege beraadslaagd en in die tijdspanne heeft de secretaris het proces-verbaal van het verhoor opgesteld- en hij heeft vóór de hoorzitting een dossier in mededeling gekregen. De verzoeker heeft toen ook geen procedureprobleem opgeworpen en heeft daarmee het recht verwerkt om later bezwaren te doen gelden. Hoe dan ook maakte het feit dat de oproeping voor het verhoor melding maakte van de voorgenomen maatregel, het verhoor niet nutteloos.

11. De verzoeker repliceert dat de hoorplicht wel degelijk van toepassing was, aangezien de maatregel een negatieve invloed heeft op zijn situatie.

Beoordeling

12. De rechten van de verdediging gelden slechts in tuchtzaken. Hiervoor is uiteengezet waarom de bestreden beslissing niet als een tuchtmaatregel kan worden gekwalificeerd. De rechten van de verdediging zijn dus als zodanig niet van toepassing.

13. Uit de houding die de verwerende partij heeft aangenomen blijkt dat de bestreden detachering van de verzoeker wel degelijk een verband vertoont met de beslissing die door de Raad van State vernietigd werd: in de uitnodiging voor het verhoor stelt het politiecollege uitdrukkelijk dat hij “omtrent” dat arrest zal gehoord worden. Met dat gegeven voor ogen kan de detachering van de verzoeker niet gelezen worden als een loutere maatregel van inwendige orde, maar gaat het om een maatregel van orde waarbij de verzoeker naar een andere dienst wordt overgeplaatst om specifieke redenen die met zijn persoon verbonden zijn.

In dergelijk geval geldt de hoorplicht.

14. De verzoeker betwist niet dat hij gehoord werd. Hij stelt wel dat hij niet nuttig voor zijn belangen is kunnen opkomen omdat de beslissing onmiddellijk na zijn verhoor werd genomen en aangezien zijn detachering toch reeds vast stond.

De omstandigheid dat het bestuur zich een beeld vormt van de situatie en in dat kader vóór de hoorzitting reeds een voorstel van beslissing formuleert, betekent niet dat het verhoor van de betrokken ambtenaar nutteloos is. Het is integendeel zelfs in zijn belang dat hij bij zijn verhoor reeds de richting kent waarin het bestuur zich wil begeven.

Dat het voornemen van het bestuur onmiddellijk na het verhoor in een beslissing gegoten wordt, bewijst ook niet dat het verhoor nutteloos geweest is. Het betekent alleen dat het verhoor het bestuur niet tot een ander oordeel heeft gebracht. De verzoeker is op de hoorzitting blijkbaar niet verder gekomen dan aan het bestuur mee te delen dat hij de beslissing zou aanvechten bij de bevoegde instanties. Dit verweer is ook niet zo imponerend dat het de verwerende partij tot verder beraad moest aanzetten.

De verzoeker verwijst naar verklaringen van collega's die stellen dat zij "vernomen hebben" dat hij in geval van vernietiging "onmiddellijk terug zou gedetacheerd worden". Dergelijke verklaringen bewijzen niets. Er kan zelfs geen vooringenomenheid van een of ander lid van het politiecollege uit afgeleid worden.

15. Het middel is niet gegrond.

C. Derde middel

Standpunt van de partijen

16. De verzoeker voert de schending aan van artikel 96 van de wet van 7 december 1998 tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst, gestructureerd op twee niveaus (hierna: de wet van 7 december 1998). Hij stelt dat die bepaling de detachering regelt van leden van de lokale politie naar de diensten van de federale politie en dat de aanwijzing gebeurt na advies van de Vaste Commissie van de lokale politie en van de adviesraad van burgemeesters.

17. De verwerende partij antwoordt dat de detachering van een lid van de lokale politie naar een AIK geen structurele detachering is in de zin van titel I van het koninklijk besluit van 26 maart 2005, aangezien artikel 21 van dat besluit alleen de artikelen 13 tot 19 en 23 tot 28 van toepassing maakt op detacheringen naar de AIK's en artikel 21, §7, 2°, bepaalt dat het politiecollege, na

advies van de korpschef, beslist over de detacheringen die in artikel 21 worden bepaald. In dit geval is dienovereenkomstig gehandeld.

18. De verzoeker repliceert dat de regels van de structurele detachering van toepassing zijn, aangezien de detachering gericht is op een geïntegreerde samenwerking. In dit geval gold die verplichting zeker, aangezien hij voor onbepaalde duur gedetacheerd wordt. Er kan maar samenwerking ontstaan wanneer het advies van de Vaste commissie van de lokale politie en van de adviesraad van burgemeesters verkregen is.

Beoordeling

19. Artikel 96 van de wet van 7 december 1998 regelt de detachering van leden van de lokale politie naar de algemene directies en de diensten van de federale politie belast met de steun aan de lokale politie, alsook in diensten van de federale politie wier bevoegdheden een weerslag hebben op de werking van de lokale politie; het is de Koning die bepaalt in welke functies de leden van de lokale politie worden aangewezen, voor welke duur en volgens welke regels.

20. Artikel 96 van de wet van 7 december 1998 is uitgevoerd door het koninklijk besluit van 26 maart 2005 tot regeling van de structurele detacheringen van personeelsleden van de politiediensten en van soortgelijke toestanden en tot invoering van verschillende maatregelen (hierna: het koninklijk besluit van 26 maart 2005). Titel I van dat besluit regelt de “structurele detacheringen”, dit zijn de detacheringen bedoeld in artikel 96 van de wet van 7 december 1998 en waarvan de lijst wordt opgenomen in bijlage 1 bij het koninklijk besluit, en titel II regelt de “soortgelijke toestanden”, waarop bepaalde artikelen die voor de structurele detachering gelden, van toepassing gemaakt worden. Een “soortgelijke toestand” is vermeld in artikel 21, § 1, 5°, als: “de personeelsleden van de lokale politie die gedetacheerd zijn naar de arrondissementele informatiekruispunten”. De verzoeker bevindt zich in die situatie.

Artikel 21, § 7, bepaalt voor die soortgelijke toestanden:

“Tenzij de bijzondere bepalingen die op hen van toepassing zijn anders bepalen, is de overheid bevoegd om te beslissen over de in dit artikel bedoelde detacheringen:

1° ...

2° de burgemeester of het politiecollege, op advies van de korpschef, wat de detachering van een personeelslid van een korps van de lokale politie betreft.”

21. Uit de samenlezing van de voormelde bepalingen volgt enerzijds dat de verzoeker niet gedetacheerd is in het systeem van de structurele detacheringen maar in het systeem van de soortgelijke detacheringen en anderzijds dat, voor zijn detachering, de beslissingen genomen worden door het politiecollege, op advies van de korpschef.

Er is in dit geval dienovereenkomstig gehandeld.

22. Het middel is niet gegrond.

D. Vierde middel

Standpunt van de partijen

23. De verzoeker voert de schending aan van artikel 5 en 6 van het koninklijk besluit van 26 maart 2005, doordat er voorafgaand aan zijn detachering geen bekendmaking van een vacature is geweest en hij zich ook nooit kandidaat gesteld heeft, terwijl hij nochtans niet verplicht gedetacheerd kan worden.

24. De verwerende partij herhaalt dat de detachering die aan de verzoeker opgelegd is geen detachering is in de zin van titel I van het koninklijk besluit van 26 maart 2005 en dat de artikelen 5 en 6 van dat besluit niet van toepassing zijn op zijn detachering. Hij kon derhalve zonder kandidaatstelling gedetacheerd worden door het politiecollege dat terzake over een discretionaire bevoegdheid beschikte.

25. De verzoeker repliceert dat de artikelen 5 en 6 van het koninklijk besluit van 26 maart 2005 noodzakelijk nageleefd moeten worden om te verhinderen dat politieambtenaren de speelbal worden van hun oversten.

Beoordeling

26. Bij de bespreking van het derde middel is uiteengezet dat aan de verzoeker een detachering naar het AIK is opgelegd die institutioneel verschilt van een structurele detachering en waarop slechts enkele met name genoemde bepalingen die voor structurele detacheringen gelden, van toepassing zijn. De artikelen 5 en 6 behoren daar niet bij.

27. Voorts bevat het koninklijk besluit van 26 maart 2005 voor de andere detacheringen dan de structurele detacheringen, geen bepaling die de verzoeker garandeert dat hij niet verplicht gedetacheerd kan worden. Daaruit volgt dat het bestuur voor de detachering bij een AIK over een discretionaire bevoegdheid beschikt.

28. Het middel is niet gegrond.

E. Vijfde middel

Standpunt van de partijen

29. De verzoeker voert de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Hij stelt dat de bestreden beslissing niet aangeeft welke reden de verwerende partij tot de bestreden beslissing gebracht heeft en hij er derhalve redelijkerwijze mag van uitgaan dat zij steunt op zijn persoonlijk gedrag, met name de feiten waarvoor de strafrechter hem heeft vrijgesproken.

30. De verwerende partij stelt dat het bestreden besluit verwijst naar de rechtsgrond waarop het steunt en naar het advies van de korpschef en dat er wordt verwezen naar de werking van het AIK. Uit niets blijkt dat de beslissing ingegeven is door het gedrag van de verzoeker.

31. In zijn memorie van wederantwoord stelt de verzoeker dat de verwijzing naar het personeelstekort in het AIK geen deugdelijke reden is omdat er ook in de zone een tekort bestaat. Volgens hem heeft de verwerende partij in de bestreden beslissing niet haar correcte beweegredenen vermeld.

Beoordeling

32. De formele motiveringswet verplicht het bestuur om in zijn beslissingen melding te maken van de juridische en de feitelijke gegevens die ze verantwoorden. De betrokkene moet op grond van de lezing van de beslissing in staat zijn om de beweegredenen van het bestuur te achterhalen.

33. De bestreden beslissing verwijst naar de regeling van de structurele detacheringen en de soortgelijke toestanden, naar het advies van de korpschef, naar het arrondissementeel protocolakkoord over de personele invulling van het AIK te Kortrijk. Die uiteenzetting betreft de juridische basis van de beslissing. De beslissing stelt voorts vast dat de lokale politie de opgelegde personeelsnorm niet haalt en dat de detachering waartoe beslist wordt “gericht is op de verdere goede werking van de dienst van het AIK te Kortrijk”. De verzoeker wordt dus overgeplaatst omdat de personeelsbezetting van het AIK en de goede werking van die dienst ermee gediend is.

34. De beslissing zelf verduidelijkt niet waarom de noodzakelijke opvulling van het personeelseffectief in het AIK op de best mogelijke wijze gerealiseerd wordt met de aanwijzing van de verzoeker. Die reden kan ook niet teruggevonden worden in het advies van de korpschef.

De ruime discretionaire bevoegdheid die het politiecollege onmiskenbaar heeft bij zijn keuze van het personeelslid dat gedetacheerd wordt, verhindert niet dat de verzoeker mag verwachten dat hem wordt duidelijk gemaakt -of dat hij moet kunnen uitmaken- waarom precies hij wordt aangewezen. Die keuze van het bestuur is ook niet zo evident dat zij geen uitleg behoeft, rekening houdend met het gegeven dat het niet gerechtigd is de ervaring, die de verzoeker in dat AIK opgedaan heeft, in rekening te brengen omdat het arrest nr. 213.924 zijn eerdere aanwijzing onregelmatig heeft bevonden.

Door in de beslissing geen reden op te geven waarom de verzoeker overgeplaatst werd en de beslissing aldus te steunen op zijn discretionaire bevoegdheid, heeft het bestuur een afstandelijke houding aangenomen die de verzoeker niet toeliet uitsluitel te krijgen over de impact van zijn verleden op zijn tewerkstelling. Aan de verzoeker kan dan ook niet verweten worden dat hij het stilzwijgen van het bestuur over de aanwijzing van zijn persoon begrijpt als een remediëring van het vernietigingsarrest. En die opvatting vindt zelfs steun in het dossier, waaruit blijkt dat de verzoeker, toen hij uitgenodigd werd voor het verhoor met het oog op de beslissing over zijn nieuwe rechtstoestand -het verhoor van 27 juni 2011-, zou verhoord worden “omtrent het arrest”.

De bestreden beslissing geeft de verzoeker geen antwoord op de vraag waarom, zo het niet was omdat het bestuur zijn misstap, die op het vernietigingsarrest was uitgelopen wou bevestigen, het belang van de dienst vereiste dat precies hij overgeplaatst moest worden.

35. Het middel is gegrond.

F. Zesde middel

Standpunt van de partijen

36. De verzoeker voert de schending aan “van de wet van 07 december 1998 betreffende de organisatie van de arbeidstijd voor het voltijds tewerkgesteld statutair personeel meer bepaald artikel 2.5.2.”. Hij zet dat middel als volgt uiteen:

“Artikel 2.5.2 stelt: ‘Onder ‘structurele detachering’ worden ondermeer de detacheringen uit de artikelen 96 en 105 van de wet op de geïntegreerde politie (WGP) bedoeld, evenals de gelijkgestelde detacheringen. Dergelijk type van detachering is niet bedoeld om een tijdelijk personeelstekort binnen een eenheid te ondervangen maar om de integratie van de informatiedoorstroming tussen de lokale en de federale politie te bevorderen. Deze detacheringen hebben dan ook een permanent karakter.

Het middel is gegrond.”

37. De verwerende partij betoogt dat het middel onontvankelijk is omdat de verzoeker niet aangeeft op welke wijze de bestreden beslissing de genoemde bepalingen, waarvan het bestaan niet blijkt, zou miskennen.

Beoordeling

38. De stelling van de verwerende partij wordt bijgevalen: de verzoeker verwijst naar geen reglementaire bepaling waarvan het bestaan kan teruggevonden worden.

39. Het middel is niet ontvankelijk.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt de beslissing van 27 juni 2011 van het politiecollege van de lokale politiezone Dentergem/Ingelmunster/Meulebeke/Oostrozebeke/Wielsbeke (afgekort: MIDOW) waarbij Angelo Deceuninck structureel wordt getransfereerd naar het arrondissementeel informatie-kruispunt te Kortrijk.

2. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 11 maart 2013, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

André Vandendriessche,	kamervoorzitter,
Daniël Moons,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
bijgestaan door	
Vera Wauters,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

André Vandendriessche